

RITMURI
(1966)

RECUNOȘTINȚĂ

Le-am sărutat odată, ei secera din mână
Și lui ciocanul muncii, cu care se îngână;
Ea înotând în holdă, el potcovar și faur -
Și mi le dăruiră în giuvaier de aur.

21 mai 1965

«Gazeta literari», an. XII, nr. 23,3 iunie 1965, p. 1.

LUI GHEORGHÎȚĂ, MAMĂ

Primăvară, Primăvară,
Te-ntorseși din nou în țară
Și cu cofele tot pline
Ai ajuns până la mine —
Și cu sânul plin de poame,
Nu mi-e sete, nu mi-i foame.
Să te cânt că-mi ești frumoasă
Lacrime nu mă mai lasă,
Și din călimara ei
O tot scot și pe condei.
Dintr-o șipcă mai ușoară
încercai să fac vioară,
Dar arcușul, cum l-aș duce,
El cu scripca face-o cruce.
Și cu strunele de păr
Cântă mută și-n răspăr.

Te-am cântat, duioasă fată,
Și credeam, pe viața toată,
Intr-ăst an vioara tace
Și-ntre flori închise zace.
Ziua ta de sărbătoare
Mă-ntristează și mă doare.
Scripca. de-obicei ușoară,
îmi ajunge o povară.
Mi se frânge, că-i bolnavă.
Era lină și suavă.
Cât aș încerca să cânt,
între noi stă un mormânt.
Nu mai geme, nu mai sună
Din vioară nici o strună.

Dintre noi, -un vânt nebun
L-a furat pe omul bun.
De prisos orice cântare
S-a pierdut în noaptea mare.
Făcătoareo de minuni,
Stinge-n rouă trei cărbuni,
încolțește cucuruzul,
Pleacă-ți într-aci auzul
Să ascuți pe înserate,
Inima că nu mai bate.
Parc-am fi pe moarte toți,
Și străbuni și strănepoți.
Și dă-mi cu descântecul
Scripca mea și cântecul.

«Gazeta literari», aa XD, nr. 23,3 iunie 1965, p. 1.

Dataată: 1 mai 1965.

MARILE TĂCERI

La geamul sufletului tău
Se-ngrămădesc părerile de rău.

Le uiți un timp, dar ele se adună
Și se șoptesc alături împreună.

Voiai să uiți de tot, să uiți de toate,
Și, încercând, văzuși că nu se poate.
Să fie leac? Să ți-1 aducă cine?
Că morțile, și ele, se-ngrămădesc în tine.

Și lacrima-i amară,
O lacrimă de rouă și-o lacrimă de ceară.
Că am aprins în geam o lumânare
Și-o candelă, la ce-a mai fost și doare.

Au tremurat ca două stele,
într-o-ngânare mută între ele,
Măhnirilor și vieților trecute,
Răbdate pe tăcute.

De câte ori, trăite, ai murit?
Măhnirile ascunse le-ncepi și n-au sfârșit.

«Gazeta literară», aa XHI, nr. 2,13 ianuarie 1966, p. 1.
Datată: 1966.

CREION

Printre castanii puși la rând
Bolnavii cască meditând
în vânăta lumină ștearsă,
De faclă și feștilă arsă.

Ei se mai sprijină de viață
Urziți în sita firului de ceață,

Și-i sorb încet, în moalele părete,
Văzduhurile sure, de burete.
Ce caută subt negură și frunză,
Ține să tacă-n lut și să se-ascunză.

Mi-a fost cândva și mie dor
De lucrul sufletului lor.

<<Magaz^>,aan,rff. 24, decembrie 1932, p. 22.

PÎȚIGOH

Pițigoi, pițigoi,
Nu mai treci și pe la noi?
Umbli prin copaci streini
Și te văd pe la vecini.
Aveam două rânduitele
Și-au plecat dificuib și ele.
Vă feriți de prispa mea
Parcă v-am făcut ceva,
Pe când eu, mereu deștept,
Toată noaptea vă aștept,
Toată ziua, toată vara,
Să v-ascult ciupind vioara.
Pițigoi, mă simt sortit
Să mă știu tot părăsit.

«Gazeta literară», aa XII, nr. 24,10 iunie 1965, p.
Datată: 3 iunie 1965.

ICOANĂ

Vă regăsesc în Alpi,
Lăstuni din țara noastră...
Cum păi ășirăpi coasta ei albastră?
Mă-ntâmpinați cu țipet ascuțit
De țitere și scncpi, de «bun-venmt».

De peste lac și granița franceză
Se-aude o fanfară cu cor de Marseilleză,
Strigată de poporul, trezit când cei sătui
Benchetuiiau din pâinea și suferința lui.

La întâlnirea, zilnic, de amiezi,
Vă adunați în jurul meu grămezi,
Veți face iarăși slujba rândunecilor în goană,
Căzute și-necate în Mediterană?
Că berzele-ostenite de-aripile-ncărcate
Nu le puteau, sărmene, purta-n furtuni pe
toate.1

Florasanle, Geneva, 14 iulie 1964.

«Contemporanul», nr. 29,17 iulie 1964, p. 1.

INSCRIȚIE PE EVANTALIU

Îți rupe floarea nouă, plăpândă, din grădină,
Fără să-i fie milă copilei de tulpină,
Și când îți culci pe sânii tăi virginali buchetul,
Ea suferă-n crepuscul și moare pe încetul.

«Gazeta literară», an. XII, nr. 24,10 iunie 1965, p. 1.
Datată: 7 iunie 1965.

ȚIE

Ceahlăul e statuia ta...
Luceafărul te aștepta
De veacuri vechi, mai multe sute,
Piscul în creștet, cald, să ți-1 sărute.
3-d întâlnit adoiicui cu măitui
Și nu mai scăpărase din piatra țării altul.
Fusese noapte-n cerul așternut
Pân-ai primit botezul de sărut.
Singură luna, sfânta, v-a văzut,
Fecioara scumpă de tristeți și jale
De peste toate dragostele tale. • .

Ești al pământului tu, Doamne, dintre lunci,
Ori ai rămas în ceruri ostatec de atunci?

«Contemporanul», nr. 25,19 iunie 1964, p. 1.

PSALMUL MUT

Sătul de ce se vede, flămând de nu se vede,
Ai încercat țâțâna și lacătul, aede.
Dar cheile de-ncuie făptura și-o descuie,
Ascunse la-ntuneric, le ții bătute-n cuie.
Le-am descântat să cadă în pulbere, grămadă
îndată ce-nlăuntru dă ochiul tău să vadă.

De cum îl ia ispita, rănit de-ncuietore
Nici n-o atinge omul cu mintea, că și moare.
Te poți fâli cu slova și graiul. Nu mă tem.
Am pus pe tot ce pare, pecete și blestem.

Ai vrut să umbli-n minte și degetele-ncete
N-au dezlipit, din câte-am strivit, nici o pecete.
Pribeag prin cimitirul a tot ce nu se știe,
Ți-ai prins mantaua-n criptă, crezând că de stafie,
Că mortul de sub tine te trage îndărăt.
Vrei să mă vezi prin lucruri și nu vreau să m-arăL ..
Ți-ajunge câtă minte ți-am dat și-o vrei mai mare, \
Niiiiituie, că mintea zburdalnică te doare.

«Gazeta literari», an. XQ, nr. 45,4 noiembrie 1965, p. 1.

MIREASMĂ

O viață-ntreagă te-am păstrat,
Ce mai îmi ceri, buchetule uitat?
Te tot fărâmi de câte ori te mut,
Vrei să-mi aduci aminte de trecut,
Murind și el secundă cu secundă
Și căutând în tine să se-ascundă?
Mi te-a întins, ți minte,-o dansatoare.
Smulgându-te din șold și cingătoare
în seara darului juca
Un ritm din poezia mea.
O clipă doar 1-a dus la gură,
Ca să-ți sărute floarea de răsură,
De tufânici, garoafe și iacint
încinse cu o panglică de-argint.
Tu ți-ai pierdut parfumul din verbine,
Dar mirosul stăpânii n-a mai plecat din mine.]

DOUĂ STEPE

O stepă jos, o stepă neagră sus.
Se-apropie-mpreună și sugrumă

Calul de lut și câinele de humă
Și omul lor, din umbra de apus.

Drumul s-a strâns din lume ca o sfoară,
Gheme de drumuri zac în heleșteu.
Hambarul n-a lăsat nimic afară.
Noaptea-ncuiată e, cu lacăt greu.

Noi, singuri trei, dăm lumii-nchise roată,
Cercăm, strigăm... Nici un răspuns.
Că oboseala pribegiei ne-a ajuns
Și n-avem loc să stăm și noi odată.

Unde ne ducem? Cinene primește?
în poarta cui să cerem crezământ?
Hai, calule, hai, câine, pământeste,
Să batem, frânți, cu pumnii în pământ.

«Revista Fundațiilor Regale», an. XIII, nr. 5,
mai 1946, p. 3.

CE MAI NĂVALĂ!

Ce mai năvală, Doamne, peste mine,
Ce-nvălmășeală de maimuțe și jivine,
Cu graiul nădușit și-ntărâtat!
De se mângâie, pare că se bat
Pe demâncare și simbrie,
Și ocărăsc răstit când se îmbie.
Strâmbi și la gând și la căutătură,
Nasul turtit le stă lipit de gură.
Și nările sleite pe măsele
Arată neamul rar, ca la cățele.
Peltică-n buze, limba lor trândavă
Frământă vorba grea, ca o potcoavă.

Gingia, rozătoare din părinți,
Rânjește și surâde furiș, cu patru dinți.
Sașie mintea și-n deșert șireată.
Te linge și-mbălează totodată.

Mărite Doamne, un dușman
Mă-nfruntă-aproape-n fiecare an
Și n-am avut, din leat în ieat,
Nici un cules netulburat,
Mânjind mereu cu săbiile scoase
Tărâmul de porumburi cu mătase.
Suntem, e drept, viteji din vrej în vrej,
Dar nentrupt să fim viteji,
Fiindcă pofteste fiara la bucate,
Din toate uscăciunile neșemădate?

Din *Letopiseț!*.

«Revista Fundațiilor Regale», an. VIII, nr. 10, octombrie 1941. J

A apărut cu titlul *Aici, h noi*, cu diferite neșemnificative.

BLESTEME DE BABĂ

Mânce-te viermii, hoitule, din viață,
Viermii mărunți de dimineață,
Să-ți sfredelească, după-prânza,
Limbricii rânza și osânza;
În toată vremea și-n tot ceasul
Viermii de câine să-ți mistuie nasul
Cu zgârciurile, până-n rădăcină,
Și să-ți rămâie-o gaură, jvină.
Să colcăie-n tine, ca într-o căldare,
Odraslele lungi ale viermelui mare,

Gângania cu-o mie de picioare.
Libarca și căpușa
Să-ți cuibărească gușa.
Din ochi și urechi
Să-ți curgă copturi de buboie vechi.
Broaște, lipitori și râme
Să te-aștepte-n pat și să te râme.
Ca-ntr-o mocirlă așternută,
Și să le simți că vin câte o sută.
Norii de muște
Să-ți cânte-mprejur, să te muște.
La subsuoară și pe șale
Furnicile să-ți dea târcoale.
Urcioare, hârdaie și oale
Să-ți sece și să-ți rămâie uscate, de goale.
Să fugă apa proaspătă de tine,
De scârbă, de greață și rușine.
Când pipota de sete ți se-ațăță,
Să-ți dea izvorul, ud de mătă.
Șoarecii să-ți pipăie seara
Buzele, ceafa și nara.
Omizile negre să ți se adune
În sân, spurcăciune.
Și noaptea să visezi, de ți-e încă permis,
Un vis:
Ci te sugă
Păianjenul cât tine de mare, și fuge
Ca o maimuță neagră pe stârvul tău culcat,
Și că te-a duminat.
Mânjit să-ți fie tot ce e curat,
Și puturos.
Tot ce miroase dulce și frumos.
Când ai iubi și tu să te trezești că-ți trece
Pe frunte-o mână moartă, cu mângâierea rece,
Să te trezești că buza ți-o prinde s-o sărute
O hârcă jumătate cu carne, și că pute.
Să te agate spinul și să te scuie floarea,
Înghețe-te căldura și arză-te răcoarea.

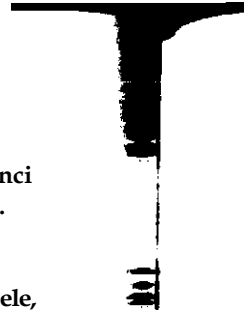
In tot ce-ncerci să faci
Să-ți mișune mușiță și gândaci,
Și-n ciorba ta din străchinile-adânci
Să fii silit de foame să-i mănânci.
Să-ți zboare ciori și cucuvăi
Prin odăi,
Să nu poți să te aperi și să dai în ele,
In ciori și cucuvele.
Să te batjocorească măgarii, porcii, vitele,
Și să te-alunge râtul și copitele.

Ai vrea în deznădejde s-auzi un cântec și tu
Să-ți mângâie sfârșitu'.
Nu, fiară, nu! Nu pieri atât de iute.
Ticăloșiile'ți-s multe mii și sute,
Le vei plăti cu chinuri, chibzuit,
Călăule nelegiuit.
Blestemul te ajunge și se ține
Ca umbra după tine,
Venit din pușcărie, din cimitire și spânzurate
Și n-ai muri să vrei să te omori.
Să nu vrea să-ți încapă
Stârvul nici o groapă
Curată sau murdară,
Că te-ar zvârli din el pământu-afară.
El nu te vrea culcat într-un sicriu,
Ci aruncat în groapa lui, de viu.

Din Letopisefi.

DU-TE VINO...

împărăția face sărbătoare
De zeci de ani întruna, lăutare.

Luminile din geamuri nu se sting
Și alte hore nentrupt se-ncing.
Mii de părechi se duc și vin.
Palatul e întodeauna plin
De dansatori și dansatoare,
Care sfărâmă vremea în picioare.
Pleacă pe rând și alții vin la rând.
Îi văd pe cei ce pleacă lăcrămând
Și cei ce vin să le ia locul
Încearcă, și ei veseli, nenorocul.
Toți știu, o scară intră și-alta iese,
Dar vin mereu noi miri și noi mirese,
Treptat cu ceialalți coboară,
Târându-și oboselile pe scară,
Cocoloșiți și triști și speriați.
Nu-i mai opriți și nu-i mai întrebați,
Căci dedesubtul nunții nentrupte,
Adânc, la fund, duc trepte rupte
Și-n loc de zgomotul de sus, de danturi,
Se-aud în vaiet murmure de lanțuri, ,
Și geamătul aproape mut
Al celor ce, uitând, au petrecut.
Al cum roiesc în cărduri lungi și-n cete,
O noapte să se-nvârte, să se-mbete,
Nădăjduind un vis de bucurie.
Ca fluturii de noapte la făclie.

Dar toți se duc grămezi, de parcă-i ia furtuna
Și nu se mai întorc nici unul și nici una...

Monaco

«Gazeta literară», an. XII, nr. 17,22 aprilie 1965, p. 1.

A FOST...

Scumpi copii, după vacanță
Vă mai amintiți de Zdreanță,
Cel cu ochii de faianță,
Cum l-am scris și l-ați citit?
Câte unul, câți ați fost,
L-învăța și pe de rost.
Răsfățat și mult iubit
Zdreanță-al nostru a murit.

Rămăsese din frumosul
Prieten bun, pielea și osul.
Își pierduse și mirosul
Și vederea, șchiopătând
Și căzând din când în când.
Mă striga din glod și apă
Să-1 mai scot din câte-o groapă.
Aducându-și poate-aminte
De un drum de mai înainte,
O lua strâmb printre strujani
Dând cu botu-n bolovani,
Pentru ca întâi și-ntâi
Să-1 ridic și să-1 mângâi.
Zdreanță, fără să mă vadă,
Mă știa cam prin livadă.
Sufăr de atunci cumplit
Să știu Zdreanță că-a murit.

Plânge sufletul din mine.
Îl aștept și nu mai vine.
Mai aflați, și nu e bine,
Că ce fuse nu mai vine.

Vremea deapănă și toarce
Și ce-a fost nu mai se-ntoarce.

Mărțișor, septembrie 1965

«Gazaa literară», aa XH. nr. 39.23 septembrie 1965. o.l.

DE ZIU A TA

Se-ncinsese sărbătoare
Și subt munte horă'mare,
Pentru mirii viitori,
Din ținut și călători.
Care mari și coviltire,
Pentru fiecare mire,
Cu belșug și multă zestre.
Nechezau caii-n căpestre,
Capre, târle, oi în turmă
Erau zestrele din urmă,
Și cirezi întregi de vaci,
Câini, ciobani, berbeci și baci,
Mânzii, copilandri noi,
Adunați de prin zăvoi,
Se jucau sărind cu mieii
Nu mai mari decât căței,
Și pe lături cu viței.
Gospodarii și primarii
Încărcaseră măgarii
Cu tot felul de mândreți
Pentru fete și băieți,
Unii buni dar sărăcuți
Și la vârstă mai trecuți.
Fetele purtau pe sâni
Salbele de la bătrâni,

Și, ca solzii de balaur,
Icusari și sfanți de aur.

Un fruntaș cu plete dese
Zise: - «Fata-i pe alese».
Tineretul se-mbulzea
Către zestrea cea mai grea.

Mă bătea de mult un gând...
Luasem fetele la rând
Și strigai când am sfârșit,
Să fiu bine auzit:
- «Eu aleg pe uscățiva
Fără zestre, Paraschiva.»
- «Paraschiva, fă-te-ncoace.
Ție mirele îți place?»
- «Ce să zic? - zâmbește,- parcă
Ceva nou mă și încearcă.»

Se-arătau cu scăpărare
Niște fel de degetare.
Scăpărau și stelele
Mândre, ca inelele.

- «Marea binecuvântare»,
Zise preotul cel mare,
Și, din hora lui, cuvântul
Și-a zidit așezământul.

Câtă vreme-i de atunci,
Peste noi și peste prunci?
Seară, cât și dimineață,
A trecut și vine-o viață.

14 octombrie 1965

«Gazeta literară», an. XII, nr. 42,14 octombrie 1965, p. 1

MURMURE DE PLOP

Pentru Mit zur a

Trunchiu-i geme în pământ,
Sufletu-i se zbate-n vânt,
Că se zbate-n
Patru vânturi deșteptate.

Fără piatră de mormânt
Plopu-i cedrul nostru sfânt.
A trecut prin dreptul lui,
In genunchi, omul silhului,
Fost copil al nimănui
(Plopul n-a știut să spuie)
Pironit în patru cuie,
Pe o cruce,
Neputând-o-ntr-altfel duce
Am aflat, precum a spus
Scrisul, că era Iisus.

Plopii ce grăiau az-noapte
în murmur de-atâtea șoapte?
Cânta parcă un norod
Stihurile de prohod...
Cânta-n cer, până departe,
Parcă bocete de moarte.
Toată noaptea mi-au vorbit
Cu murmur neliniștit.
L-auziși? Se frământa
Plopul pe durerea ta.

Inimile ni s-au strâns:
Plopii n-au cântat, au plâns,
între fulgere și ploaie
Corbii trec prin ei convoaie.
Plopii-ar da să se-ncovoie

Dar nu pot atâta vreme,
Rădăcina cât le geme.

25 octombrie 1965

«Gazeta literară», an. XII, nr. 44,28 octombrie 1965. p. 1.

PIȚIGOII MEI

Mi-era tare dor de voi,
Pițigoaie, pițigoi.
I-așteptam mereu să vină
Pe subt streășini și-n grădină.

Cam de mult n-am auzit
Glasul vostru ciripit.

Am să-i caut - însă unde
Ceata lor se mai ascunde?

Și căzuse jos, în praf
Sârma și de telegraf.

înșirați la rând pe fir
Veneau și plecau în șir,
Tot în zbor, mereu în zbor,
Adunându-se sobor.

îi vedeam cum se adună
Să vorbească împreună
Și să puie-n ramuri goale
Și câte ceva la cale.

Dar așa, din întâmplare.
De-a venit ceva scrisoare,
Mă uit, ca de-atâtea ori.
In cutia de scrisori.

O deschid, și ce să vezi?
Nici nu ți-ar veni să crezi.
Dau ue șase pițigoi,
Doi părinți cu puii noi.
Tată, mamă,
înveliți cu-o telegramă,
într-un plic
Doarme puiul cel mai mic.

M-au certat cu toții-n cor
Că am dat de cuibul lor.
Mă iertați, răspund atunci,
Nu știam că-aveți și prunci.

Cum se-nghesuiau în cuib,
Ca să nu-i deochi, îi scuipe.
Și, încet, c-avui noroc,
închid cutia la loc.

«Gazeta literară», an. XII, nr. 47,18 noiembrie 1965, p. 1.

LACRIMA

Lacrima e sfântă, fată.
îi-e sufletului dată,
Când graiul a încetat
Și tăcută, pustnicește,
Numai lacrima vorbește,

Cu oftatul mut și sfânt,
Despărțită de pământ.

Dar cu seara împreună
îți urează noapte bună.
Vii lu, lacrimă, din lună?

«Galeta literara», an. XII. nr. 46,11 noiembrie 1965,p. I i

BALADA UNIRII

Maica mare are mii
De ani mari între vecii,
Dar mai tânără mereu
S-a-ntrecut cu Dumnezeu.
Omul când credea că moare
Da dintr-însa altă floare,
Pentru lumea trecătoare.
Ea venind și pe la noi,
A dat florile-i mai noi.
A intrat cu ochii-n cer
Pe la Porțile de Fier,
Alegându-și cale grea:
Muntele și Dunărea,
Și trecând-o fără pod,
Fără drum și nici norod,
între munți de cremene
A făcut să-i semene.
Trei fecioare gemene.
Le-a făcut și-apoi s-a dus
Să se-ntoarcă într-Apus,

Și-a rămas sora cu sora
Vrajbă-n calea tuturorora,
Câteștrei și câte una
Dușmănite-ntodeauna.
Doritoare să se vadă,
Din iivadă în livadă,
Se uitau doar între ele
Printre spini și prin zăbrele,
Alergând prin ghimpi oprite,
Obosite și rănite,
Numai cântecele toate
Puteau negura străbate,
Și trăiau îndurerate.
La fântâna dintr-o zare
Se-ntâlneau, cu trei urcioare,
Sorbind visuri și răcoare,
într-o zi s-au sfătuit,
Cumpăna de răstignit
S-o dărâme negreșit.
Secerându-și rapița
Două-au spart și granița.
Și din seceră scânteia
O trezi pe cea de-a treia.
Suferință cu noroc,
Au luat granițele foc.
Și-mprejur de munți și țară
Se făcuse foc și pară.
Lanțurile li s-au rupt
Cu dușmanii dedesupt.
Și în fostul cimitir,
Peste spini și peste pir,
Se încinse hora«mare
Pentru Sfânta Sărbătoare
A frumoaselor fecioare.
Cu grădinile de brâu,
Pisc cu pisc și râu cu râu,
O cunună, o brățară.
Curcubeu culcat pe țară.

Și d-acu veciile
Vor trăi cu miile.

Otopeni. 14 ianuarie 1966

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 3. 20 ianuarie 1966, p. 1

OMUL MEU

Mi-ai dat un trup și mie, înalt și zvelt, de floare,
Ca fragile de fraged, ușure și plăpând,
Dar ridicat spre ceruri și-mpiedecat să zboare
Se leagănă-n călcăie, voind și încercând.

Fusese parcă gândul, desprins, ieșind din bumă
Să-i faci un drum spre stele, în care-i oglindit,
Căci nu-nțeleg făptura, un joc a fi din glumă,
Când talpa de țărână și lui i-ai dezlipit.

M-ai fi uitat mai bine legat de-o rădăcină,
Să mă prăvale timpul, trunchi putred, peste ea,
Și candela pribeagă-a scânteii de lumină
Să nu mi-o duc purtată de vânt din stea în stea.

Mă zgârie și spinul și cremenea și fierul,
Și rabd în veac ispita vicleanului meu vis.
La ce mai folosește făpturii giuvaierul
Ce scapără-n cutia în care l-ai închis?

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 8, 24 februarie 1966, p. 1.

DOI FLAMANZI

E gheața ca de piatra și piatra ca de gnea-
Se-ntunecase de cu dimineața
Și, pe la prânz, gângav și mohorât.
IMCI orologiul turlei nu știe ceasul-i cat.
Tot somnoros, mai bate
Cu orele-ngânate, din timp redeșteptate.

Era pe la amiază,
într-un ajun cu ger de Bobotează.
Ca din văzduh, taman
Când se ivi un câine căzuse și-un ciolan.
Drumeț în pribegia prigoanei dușmănoase.
La temniță cu tihna odihnei se-nvățase
Și se-arăta, din când în când,
Mai frânt în osteneală și flămând.
Venea din depărtare mare
Părând o arătare
Zbârlită din spinare.
Călit la-ncăierare cu lupii de la stână,
Dulău cu blana sură, purtată prin țărână,
Cu ochii-n frunte crunți.
Li e-nnădită fruntea parcă din două frunți.
împiedecat ciolanul, căzând din cracă-n cracă,
Ciobanul îl așteaptă și-l înșfacă
Și, tăbărât pe pradă,
Se-așterne să o roadă.

Un osândit pe viață
Văzuse că-l înhață,
Și, socotind ciolanul al câinelui că nu-i,
Se chibzuia, pesemne, că i se cade lui.

Ar fi sărit la câine, dar nu poate,
Călcâiele fiindu-i în fier încârligate;
Căci o ghiulea cu lanțuri i-atârnă de picioare,
Târând-o crăcănat prin închisoare.

Îl huidui să fugă, dar câinelui nu-i pasă,
Știa că-l va răpădi chictbur. de ciort¹⁹⁸,
Tichia pe ureche și hainele-i vărgate
Nu-1 fac să-și lase dreptul, la os, de-ntâietate.
Cioban și baci bătrân,
Nu vrea să-și recunoască asemenea stăpân.
Dar ațâțat și omul și-a zis: ce-o fi să fie,
Tot rabdă pușcărie și-osândă pe vecie.
Se-aruncă peste câine, ca un buștean, și iată,
Se-ncinge, om și câine, o luptă încleștată.
Tâlharul vrea să-i fure ciolanul gras, cu zgârci,
Târându-se pe brânci.
Se zvârcolește omul, prins între colți și zbiară,
Și câinele și-aduce aminte că e fiară.
Când îl trânteste omul, când câinele-1 doboară.

Cu foamea-ntărâtată,
Câinele-1 și apucă, pe om, de beregată.
Își vără-ntr-însa botul,
Îi rupe și obrazii și buzele, cu totul.
Până atunci sângeră de om nu mai gustase.
Simțind înghițitoarea în dinți cum se descoase,
Se cască, se desface,
Sângele omului îi place.
Roată-mprejur, întreaga închisoare
îndeamnă trânta-n huiet, făcând pe om prinsoare.
«Băieți! care pe care?»

Spre noapte, după toacă,
Murmurele se-opresc, să tacă.

Clopotnița adoarme treptat, din trepte-n trepte.
Și-ncep să se deștepte
Bufnițe, huhurezi și cucuvele.

Și-n cerurile sfinte luminile din stele.

Din *Flori de mucigai*

«Gazeta literară», an. X, nr. 20, 16 mai 1963, p. 1.
Mențiune: *Dintr-un viitor volum «Flori de mucigai».*

TECLA

Pe poarta închisorii a intrat
Convoiul adunat
Al celor prinși hoinari, de prin oraș.
Doi câte doi, un prins și un ostaș. -
De la o vreme-ncoace, suspectii, strânși grămadă,
De osteneți și foame sunt slabi și stau să cadă -
Cu baioneta-n țeava și țeava puștii-ntinsă
Pășește greu, bătrână, desculță, și o «insă»
Se uită speriată, ca o cățea bătută.
Câți ani să aibă? Poate vreo nouăzeci, vreo sută.

Era cam pe la toacă, cam pe la scăpătat...
- «Ați întrebat-o, mă, ați cercetat?
Ce-i cu muieră asta și cine-i și de unde?»
- «Tot întrebăm de-az-noapte. Trasare, nu răspunde.
Mută ca moartea, geme, nu vorbește,
Nu știe boacă rumânește.
La tot ce-o-ntrebi e „Tecla”, și pe urmă tace.
Tecla mereu, și pace.
Hârtii, am scotocit-o, n-are neam.»

Șeful cu trese multe are la ochi un geam.
Grăiește rar și cu accent: e cărturar.
Zice-n sfârșit: - «Bizar!»

Și cu o voce cântăreață, de artist:
- «Orice suspect ca ăștia-i spion ori comunist.»

Dă ordinul să se desprindă, la celule, zece.
- «Lăsați-o pe bătrână, să mă iertați, că-o *trece*
Adăoga soldatul, - lăsați-o lângă mine.
Săraca e bolnavă, și-abia de se mai *ține*.»

Cu șovăială dulce o ia ușor de mână
Și-o-ndeamnă să-nțeleagă, pe bătrână:
- «Fii bună, te-aș ruga frumos,
Și pune-te acilea jos.
Nu-i lucru de rușine, nu-ți fie nici o teamă,
Că ai putea să-mi fii și mamă.»

Din *Flori de mucigai*

«Gazeta literară», an. X, nr. 13,28 martie 1963, p. 1.

MONOPOL

Un scriitor ilustru ajuns proprietar
Pe scris și pe tipar.
Da tuturor aspre muștrări, dojeni și lecții,
învierșunat, la pândă în sute de direcții, -
Politică, știință, guvern, literatură, -
Nu-i da răgaz să sufle cu pana nimănu
Străin de tămâierea și de pulpana lui.
Cine voia să-i placă, și ca să-i meargă bine,
Era silit condeiul la idol să-și închine,
Căci îi plăcea, de-a lungul, de către orice ins,
Freat cu mirodenii, să fie-ntins și lins.
Te-nchiria pe lună
Penița-ți era bună,

Colegii lui de meserie,
Desigur, au făcut vreo murdărie.
De vreme ce sunt puși în slujbe mari,
Fără a fi cât el de cărturari.
S-ar consola că geniul e-o ființă
Făcută pentru greu și suferință.
Viețile mari au parte de puzderii
Copleșitoare, de mizerii.
Citește seara câte-o poezie
Sau câte o biografie.
Dar n-are nici tutun și nici cafea.
Nevastă-sa e iarăși grea
Și-l cam privește în tăcere,
Că n-are-n casă ce se cere
S-aducă un bărbat.
De i-ar vorbi,-l găsește mereu mai supărat.
I-a mai crăpat o gheată petecată,
Mai e un rest cizmarului de plată,
Li s-a închis și apa de trei zile.
Lucreția, Jermena și Bazile
Nu prea-nțeleg ce se petrece
în căsnicia lor cu plita rece,
Când ronțăiesc pe un jurnal
O coajă mucedă de cașcaval.

Ce mai încoa și-ncolo? Hotărât,
Lumea-1 urăște, lumea 1-a urât.
Te-așteaptă mojiicii și persecuții.
Nu ți-s permise nici discuții,
Nici atitudini pentru proști și răi
Cum sunt egalii și mai-marii tăi,
Geloși de calitate.

Dar o să vie și-o posteritate
Cu o statuie pe un soclu mare,
Amenințând prostimea în picioare,
Căci viitorul știe ce-i răsplata.
Urmașii lor vor zice: «Ăsta-i tata»,

Bătrâni atunci, și ei, în dăscălie,
îi trebuie deocamdată și o pălărie,
Niște pantofi, ciorapi și o cămașă,
Cu număr mic, că nu se mai îngrașă.

Dar ce-are domnul profesor suplinitor

I-a cam lipsit ceva de la născare.
Un lucru de nimic, anume care?
O alianță mută-1 înconjoară,
O mafie din țară, și una de afară
îl urmăresc mereu și pas cu pas,
De-o lună, două, nici nu s-a mai ras.

Tot o să vie însă și ziua glorioasă,
C-așteaptă ziua unei răzbunări în masă.

BILETE DE PAPAGAL [I]

1

Când se-adună la un loc
Se admiră reciproc.

între clipele sublime
Umblă după ritm și rime.

A uitat să mai lucreze,
Știe numai să creeze.

80

• an «capodopera».
Vino și-l descoperă.

Nici nu poți să te mai miști
De talente și artiști.

Numai zâmbetul și laba
Le mai dai și tu degeaba.

Vreți să-i faceți o plăcere?
N-o refuză dar n-o cere.
Nu știu cum se potrivește:
Altul cere, el primește.

8

Cu priceperea și treaba,
De ne-ai lua-o înainte,
Ți s-ar înțelege graba.
Dar te-nghesui la plăcinte.

Nu purta căciulă mare,
Că-ndeobște, nesătulă,
Nu știi mustii ce-i năzare,
Că se pune pe căciulă.

81

Bizuit pe-nghițitoare,
Ai ales bucata mare!

«Gazaa Iierară», aa XHI, nr. 53,30 decembrie 1965, p. 1 ~ \

ZINTAI DE MARTIE

îți zice lumea Moartea, domnișoară,
Și-ai fost și ești de-a pururea fecioară.
De când colinzi pământul n-ai aflat
Vrednic de dumneata nici un bărbat.

în noaptea nunții rupi cu fiecare,
Măhnită de aceeași remușcare,
C-ai șovăit în recile virtuți
Și te-ai lăsat bărbatul să-1 săruți.

De-altminteri, împăcată-ntre măhniri,
Iei și miresele, pe lângă miri,
Și te-nfrățești cu ele de aproape,
Până le sufli somnul peste pleoape.

De câtva timp, la geam, scrutându-i zarea,
Văd că te uiți cum îmi fumez țigarea,
Și-i o sclipire-n ochi și, tulburat,
Fac semne că nu sunt încă om de însurat.

Mai uită-mă o vreme, te-aș ruga,
Și-o să-mi aduc aminte eu de dumneata.
Și lasă, cea mai castă din fecioare,
Să-ți pun de gât un șir de mărtișoare.

- «Domnul, Sfântul, mă cunoaște,
îs Ilie care paște
Lunca mare prin răchite.
Fără oi și tară vite,
Cu un câine după el.
i-am trimis un porumoiei
Să-i dau veste că sosesc
Pe pământ dumnezeiesc,
Dând, pesemne,-n cer, de orz,
Văd că nu s-a mai întors.
I-am trimis și-un cocostârc,
Și s-a dedulcit la zmârc.
Nu știu de-a sosit cu bine
O păreche de albine.
Le-am trimis de-acum vreo lună
> Cu doi saci de miere bună,
Și-am trimis și-un brotăcel
Verde ca de pătrunjel.
Nici unul, vreau să-ți arăt,
N-a mai venit îndărăt.
Dă, te rog frumos, de știre
Că-s aci, la mănăstire,
Și c-am rupt pe drumuri cincii
Părechi groase de opinci.
Pân' te-ntorci, Sfinția ta,
Dă-mi ceva a îmbuca.
Sunt lihnit de foame, frate,
Și-am slăbit la jumătate.»

Ce să vezi? Acolo-n poartă,
O să-mi vie, Doamne iartă,
Un ospăț ca o gustare,
Nemaipomenit de mare,
Cât clipești, subt frunza deasă,
S-a-ntins un pogon de masă
Cu bucate și fripturi
Ca pentru cinzeci de guri.
Zece bucate cu sos,

Pâine albă, vin vârtos,
Și o ploscă de rachiu
Iute ca argintul-viu.
De știam așa, vezi bine,
Te luam, Zamfiră, cu mine.
Parcă văd, în stoluri, mii
De sticleți și de scatii,
Vor veni ca să cuteze
Și ei să se ospăteze,
Și de-a bușile prin iarbă,
Cățelandri mici cu barbă,
Iară stareța, băbușca,
Îi alungă cu biciușca.
La șerbet de trandafiri
Vin și alți noi musafiri
Cuarlpile subțiri,
Moi și mici ca niște pleoape,
Mierea crudă să o pape.

Popa-n drum, la cap de sat,
S-a-nvrăjbit că l-am «tăiat».
Nu știu de la cine-aflase,
Că-1 văzui că mă descoase:
Ce-am de spus și ce-am să cer
Și ce caut eu în cer?
Am uitat ce-au zis părinții
Că-n drum te mănâncă sfinții?
Nu-s destul de mulțumit
Că sunt viu și zămislit?
Ce-mi lipsește, ce îmi vine?
Nu e-n sat destul de bine?
Nimeni nu a cutezat
Să se ducă nechemat.

- «Doamne! câtă îndrăzneală!
Tu nu simți nici o sfiială?»

- «Dar ce-ți vine-așa de greu,
Nu-i și Dumnezeuul meu?»

Chiar de la Sfinția ta
Așa sfat n-aș aștepta.
Eu mă duc cum sunt, Ilie,
Fie ce o fi să fie.
De-oi da greș, cum văd că-ți place,
O să mă întorc, și pace.»

Șoaptele din sat, bărbate?
Prinde vorba în norod
Că Ilie-ar fi nerod.
Lumea vorbește de ieri
Că ai vrea să mergi la ceri.
În cer nimeni n-a mai fost.
Popa te tot face prost.
Zice că o să-ți citească
Molitfă arhierască.
Protopopul din Vaslui
Este de părerea lui.
Doftorul se chibzuiește
Care leac îți trebuiește.
Dascălul nostru de școală
Crede c-ai, - și el, - o boală.
Dar a zis primarele
Că tu faci pe marele.
Și, cu el, încă vreo trei,
Că ți-ai bătut joc de ei.
Numai cei cu ochelari

Și chelie-s oameni mari.
Și-au lăsat, ca să se facă,
Să le crească-ntâi o floacă.
De-ai cu burtă și cărunți
Spun că umbli să-i înfrunți.
Orișice ar fi și-ai vrea
Nu e după voia ta.
Trebuie să iei hârtie
Scrisă, de la primărie.
Nu poți fi nici viu, nici mort,

Fără nici un pașaport.
Ca să mergi la Dumnezeu
Să te faci protoiereu.
Măreț sau arhieriu,
Și. pe urmă, s-o vedea
Cine vrea o să- dea,
Episcopul, prefectura?
~ n - rî, u, ca iacă-ji gura.
Știi, bărbate, lumea toată
E pe tine supărată.
Fii blajin și înțelege:
Să nu cate să te lege.»

- «Fată dragă de nevestă,
Nu-i nici glumă? nici năpastă,
Și n-am pus de gând să rîd
De nici un posomorât.
Că mi s-a făcut de cer,
Bolnav sunt, rău și stingher?
Le vorbești de Dumnezeu
Și-i vine și popii greu.
Sunt cu-atîta vinovat,
Că am stat și-am judecat.
Primarul, de multă burtă,
A făcut la minte scurtă.
Popii sufletul îi zace
Ca broscii din băltoace,
îmbuibat, ca la suhat,
Și boierul s-a-ngrășat.
Cine se uită la mine
Să mă-ntrebe de mi-e bine,
De mi-e rău?
Fată, numai ochiul tău.
Cât eram flăcău frumos
Am fost, știu, cam somnoros.
Mă uitam la tine-n gene
Și simțeam că mi-e alene.
Iar de când m-am însurat

Boii nu i-am dejugat.
Noi pusesem an săcară,
Și-a ieșit neghină-amară.
Am pus grâu de-1 mare-n bob:
Parc-am pus țandări de ciob.
Numai plugul licărește,
Și secera ruginește.
Parcă intră în pământ
Un blestem și-un jurământ;
Tot ce pui n-are prăsilă,
Și brazda primește-n silă,
Lacomă, după tipic,
Numai la trup de voinic.
Șobolanca-și pune plozii
Cuibăriți în spini și bozii.
Coropijnița, omida,
Scaietele, pălămida,
Mărăcinele, mohorul
Rod și-năbușe ogorul.
Și, fără izlaz și vite,
Țarinii negunoite
îi e sete de feciori
La un veac de două ori.
Cât vezi: ciorile în stol
Și movile de sobol.
Când am pus în ea porumb
A dat tot știuleți de plumb.
Pui ovăz și iese pir,
Semeni ca în cimitir.
Cu vreo șase-șapte țoale
Tot mi-s picioarele goale,
Și m-am încăpățânat
S-ajung și eu om bogat,
Să îți fac fote de joc,
Catrință de iarmaroc,
Fuste noi de borangic,
Salbă grea de aur mic
Și brățări încolăcite.

Vreau să cumpăr cai și vite.
O să-i cer lui Dumnezeu
Să îmi dea și dreptul meu.
Că, de seamă am băgat,
Mi 1-a cam înstrăinat.
De o fi să tot aștept
Mi-ajunge nasul la piept.

O să-i zic: „Doamne, vecine,
De vrei, bine - și tot bine
De nu vrei, că mi-i totuna”,
Și-o să plec la drum ca luna.
Însă n-o să zic așa,
O să-i zic: „Măria ta”,
Și-o să-i spui vreo lingușire
Din Mineie și Psaltire,
Vorba dulce, ca oricui,
I-o plăcea și Dumnealui.
Că de mare este mare,
Dar supus la alintare.
Ici-colea câte-un cuvânt
Am învățat să-1 și cânt.
Apoi, poate, pe-ndelete,
Scot și fluierul din bete,
Că de n-oi mai avea grai
Tot am o țeava de nai.

Dă-mi și tu câte-o povață
Să nu fac vreo boroboață.
Dacă mă primește bine,
Viu să te iau și pe tine.
Că de-o fi cum este-n grai,
Ne mutăm cu toții-n Rai.
Dacă-i precum povestește
Popa pe bisericeste,
Sus, la Dumnezeu, în Rai,
Todeauna-i luna mai.
Vremea zilelor și anul

Sunt cu carul și toptanul.
Nici nu vin, nici nu se duc,
Că stau prinse în văzduc
Păzite de Sfântul Duc.
Toate, nemaipomenite.
Sunt călare ocolite.
Auzi clopotul că bate
Caie veac și jumătate.
Muștelul altul nu-i
Decât floarea-soarelui,
Boaba neagră din ciorchin
Ține cât plosca de vin,
Că ciorchinele având
Vin cât zece buți la rând,
Cu o prună nu prea mare
Umpli rasă-o zăcătoare.
Și-i atât de mult borhot
Că nu-ncape-n ceruri tot,
Și-i dospit, ca-ntr-o căldare,
Intr-o albie de mare.
Că măsura
Este pâlția și gura.
Banița și chilele
Sunt cât toate zilele,
Strachina e cât copaia,
Lingura cât altă aia,
Friptura cât mătura,
Lipia cât pătura,
La pofa mâncării țoiul
Cât bobocu-i și rățoiul.
După ochi, după sprinceană,
La prânz, vin, o damigeana,
Ori un boloboc,
Dacă mai rămâne loc.
Ce privește apa, apă
Cred că nu e nici în groapă.
Când e nevoie de ea
Ploaia vine pe cană.

A fost vinul încercat
La spălat și la-mbăiat,
Dar Părinții, droaie, claie,
Toată ziua făceau baie,
Așa parcă mi-ar fi spus,
Rătăcit, un zvon de sus.
Chiar ocaua rânduie,
Ar avea fundul *de sită*,
Și, de-asemenea cu vadra,
Numeri numai pe a patra.
Că, bătu-l-ar să-1 mai bată,
Îl miroși că și te-mbată.
De băut bei câte vrei
Vedre, una, două, trei,
Socotind la patru una,
De băut ai todeauna,
Pe mâncate, nemâncate,
Pe dormite, pe sculate.
Până ce-au cântat cocoșii,
Beau cu toții, moși-strămoșii,
Și-nțelegi cu cerul gurii
Toate tainele Scripturii,
Că și gura are cer,
Păcătosului stingher.

Două sute de ceaune
Cu gura cât o pășune,
Unul la câte cinci posti,
Păzite de sfinții proști,
Fierb la rând pe pirostrie,
Proștii povestind prostii.
Mii de căruțe cu cai
Toarnă-n mămăligi mălai,
Și catării în spinare
Aduc dășagii cu sare.
De-altă parte, și acușa
Boii iau și duc cenușa.
Scormonite, vetre mari

De uncheși mămăligari,
Se văd noaptea din cătune
Cu scânteia pe tăciune.
Carul Mare s-a golit,
Carul Mic s-a-mpleticit,
Luna, maica stat ița,
Scarmână cu rărița.
i.a Lioșca și Puii Cioștii
Ne uităm și noi ca proștii,
Când în ceaunele berci
Făcălețele-ntorc terci.
Că, pesemne, nici în Rai
Nu mai scăpăm de mălai.
Dar vezi că, de mult belșug,
Omul ia și beteșug,
Și-amintindu-și de la saț,
Vine pofta de păsat.
Dumnezeu cel negrăit
La de toate s-a gândit.»

- «Nu cumva tu ești Păcală
Care umblă traistă-goală
După mere și ciuperchi
Și-ai venit să mă încerci?
Umbli de la tinerețe
După pere pădurețe.
Nici nu stai, nici nu te duci,
Nici desculț, nici în papuci.
Umbli doar așa, hai-hui.
Altceva n-aveai să-mi spui?
Ai venit și ai trecut,
Și ești tot la început,
Dând și pravila-n uitare,
Cum ar fi în Postul Mare,
Când îți întăreai puterea
Așteptând și învierea.
Și te lasă de tutun.
Ce găsești că-n el e bun?»

- «Ce să fac, Tată Părinte,
Să mă-nvăț cu cele sfinte
învățat a mă-ndopa?
Nu-s ca Preasfinția ta,
învățat cu alte rosturi,
Răbdător *n patru posturi,
Și cum naiba o fi fost:
Miercuri port și vineri post.
Și mai agățai și luna,
Să ne ierți deșertăciunea,
Dar și asta o să treacă,
Vremea vorbelor de clacă.
Te rog dă-mi certificat
Că nu am nici un păcat.
Carne nu am prea mâncat
Și să știi că am răbdat.
Doar măligă cu păsat.
Să mai scrii, te rog fierbinte,
De fasole și de linte,
Te-aș ruga să nici nu minți
C-am mâncat în post plăcînți.

Ăsta-i dreptu,-n sfântă jale,
Numai al Sfinției tale.»

POSTFAȚĂ

Obiceiul ne învață
Să încep cu o prefață.
Bănuiesc că se pricepe:
Nu începe unde-ncepe.

Că prefața a venit
Tocmai după isprăvit,

începutul la sfârșit,
Asta s-a mai pomenit.
Lucruri și mai minunate
Merg de obște de-a-ndarate,
Căci avem învățăminte,
Coadă când o ia-nainte,
Capul, ca să nu se vadă,

O greșeală de născare
Primind astfel îndreptare.

Aș avea de povestit
Altceva: cum a ieșit
Dintr-un joc, dintr-o prinsoare
Cartea mea povestitoare.
Slove, glasuri, vorbe, stihuri,
Scame, ațe și nimicuri.
Toți, bătrânii și copiii,
Dascăli ai academiilor
Noastre din gospodărie,
Au pus pana pe hârtie.
Babe, fete, unchi, băieți,
Șapte zile cântăreți,
Ghiersul s-au luptat să-1 sune
Din arcușuri fără strune.
Și-ntr-o săptămână-ntreagă
Trebuia să se aleagă.
La hotărâțul soroc,
Am cântat toți la un loc,
Și tariful, vai de mine!
S-a făcut și de rușine.
Trebuiește povestit
Balamucul ce-a ieșit.

Unul însă, cum e dat,
Se cădea încununat,
Că nu suntem, mici și mari,
Noi de-a surda cărturari.

Celui ce a fost ales,
Mai pleşuv, i s-a pus fes,
Şi-mprejur, ca un turban,
Un covrig fără susan;
Pregătisem, în zadar,
Tichii de mărgăritar,
O manta, ca pentru fapte,
Dinrr-o cămaşe de noapte,
Şi, ca la sultani, alături,
Doi harapi cu două măhuri
Autorul, în picioare,
A primit o cuvântare,
Pentru care, într-ascuns,
Pregătise şi-un răspuns.
Şi ca un mai mare dar
I-am dat cartea la tipar,
Şi răsplată, la condei,
Nişte bani, trei-patru lei.

Ce-i mai vechi e-adevărat:
între orbi chior e-mpărat.